

[Victor Pürschel.]

Aksel Larsen engang har sagt, foragter at lægge Skjul paa, at det er deres Hensigt at omstyrte Samfundsordningen med Vold, naar de føler sig stærke nok dertil. Til dette Parti, der besynderligt nok er repræsenteret i den danske Rigsdag — en Repræsentation, der forudsætter, at man erklærer sig villig til at respektere Landets Grundlov —, til dette Parti vender der nu 200—300 vel uddannede Kæmpere hjem, og de vender hjem paa et Tidspunkt, da vi lige har oplevet Begivenhederne i Frederikshavn, der viser, at vi her i Landet har Kommuniste, der er villige til paa Udlandets Opfordring til gribe til de Kampmidler, vi hidtil lykkeligvis har været forskaanet for her i Landet.

Det giver Regeringen en kraftig Opfordring til at overvaage disse Folks Færden herhjemme, og det giver ogsaa en Opfordring til at undersøge, om de endnu er Danske. Hvis de har erhvervet fremmed Statsborgerret, er de jo ikke mere Danske, og det er der sikkert en Del af dem, der har. Jeg henstiller til Regeringen, at man her ikke dækker sig bag dette, som Indenrigsministeren engang søgte at dække sig bag, at det var mod deres Vilje, de havde faaet den Statsborgerret. Det tror jeg aldeles ikke, det er. De vidste, da de tog derned, at de maaske kun kunde komme ind i Spanien mod at blive spanske Statsborgere, og har accepteret dette. Jeg henstiller indtrængende, at dette Forhold bringes paa det rene.

Alle Danske har med Tilfredshed hilst den tyske Førers Udtalelse om, at Tyskland nu ikke har flere territoriale Krav i Europa. Og alle vi, der ser med dyb Respekt og Forstaaelse paa det Kæmpearbejde, som Hitler har gjort i det tyske Folk, og netop derfor med Undren og Beklagelse har set stedlige Myndigheder i den Del af Sønderjylland, der hører under Tyskland, behandle det danske Mindretal paa en Maade, der syntes os lidet stemmende med den nordiske Linie, der saa klart fremtræder i tysk Politik, og med hele den tyske Verdensanskuelse, alle vi maa glæde os oprigtigt over de Efterretninger, der i Dag er kommet om de Forhandlinger, der har fundet Sted i Flensborg, og som synes at aabne Adgang til en efter vor Opfattelse rimeligere og retfærdigere Behandling af det danske Mindretal.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om et Spørgsmaal, som efter min Mening er sat paa Dagsordenen paa en for Forstaaelsen i Europa meget farlig Maade. Det var et Skud, affyret af en

mindreaarig, der satte Verdenskrigen i Gang, og nu genlyder Verden paa ny af Ekkoet af et Skud, der er affyret af en ung og vildledt Mand. Dermed er Jødespørgsmaalet sat paa den internationale Dagsorden paa en Maade, der efter min Mening er overordentlig farlig. Jeg tror, der er Grund til at gøre nogle Bemærkninger om det og tale lige ud om det.

Ingen, der har nogen menneskelig Følelse, kan undgaa at bevæges ved Tanken om den Sum af Ulykker og Elendighed, der har ramt Jøderne Verden over under den Forfølgelse, de har været Genstand for. Vi herhjemme savner Forudsætninger for at vurdere, hvad Jødespørgsmaalet betyder i de forskellige Lande, men man har dog faaet Indtrykket af, at det baade for Tysklands og andre Landes Vedkommende ligger saaledes, at Jøderne ved deres stærke Sammenhæng, deres udprægede Tilbøjelighed til at foretrække Folkefæller har skabt en Stat i Staten, som har været betragtet med dyb Mistillid af de paagældende Nationer. Et andet Moment har ogsaa spillet ind, dette, at de marxistiske Idéer er undfanget og sikkert i væsentlig Grad udbredt ved Jødernes Medvirken; som Udviklingen har været i en Række Stater, har dette ganske naturligt maattet være et Moment, der har ført til, at Jøderne er blevet betragtet med stor Uvilje. Alt dette maa man lade staa og se paa som de Kendsgerninger, det er. Man kan sige, at det er Fortiden, der nu hævnner sig, og Hævnen giver sig frygtelige Udslag, som vi ikke kan se har noget med Ret og Billighed at gøre.

Jeg siger ikke dette for at sætte mig til Dom derover, men jeg rører ved Problemet, fordi ingen kan undgaa at se, at det melder sig i Land efter Land. Det er efter min Opfattelse en Lykke for Danmark, at der her ikke eksisterer noget Jødespørgsmaal. Jeg kan godt se, at man ogsaa herhjemme paa visse Punkter maaske kan spore en Indflydelse, der er noget stærkere, end Flerparten af Landets Befolkning finder det rimeligt, og man kan vel heller ikke nægte, at der paa nogle Omraader har vist sig et jødisk Kædetræk, som har vakt Uvilje hos de Folk, der har været stillet over for en derved vanskeliggjort Konkurrence.

Det er det, der er Baggrunden for vore hjemlige Jødehaderes Agitation. Jeg har altid taget Afstand fra denne. Paa et i sin Tid meget omtalt Møde i Odense sagde jeg udtrykkeligt dette: Jeg ønsker ikke at erstatte Klassehad med Racehad. I „Arbejderbladet“s Referat var ved en beklagelig Trykfejl Ordet „ikke“ faldet ud